

Arbejdstilsynskredsen, brandmyndigheden, politimesteren og Miljøstyrelsen skal orienteres om de indgivne anmeldelser.

I en vejledning fra Direktoratet for Arbejdstilsynet og Miljøstyrelsen, nr. 3/1985 – Pligter ved risikobetonede aktiviteter – er nærmere redegjort for virksomhedernes og myndighedernes forpligtelser. Blandt andet anføres, at myndighederne ved vilkårsfastsættelsen i forbindelse med godkendelse af nye anlæg m.v. først må tage stilling til, hvilket risikoniveau man vil acceptere i området. På grundlag af dette niveau og den foretagne risikovurdering skal der fastsættes nødvendige vilkår.

Miljøankenævnets bemærkninger

1. Lovgrundlaget

Da det er første gang, at nævnet skal tage stilling til spørgsmålet om, hvorvidt miljøbeskyttelsesloven bør bringes i anvendelse i form af et forbud mod en risikobetonet proces af den omhandlede art, har nævnet fundet det rimeligt indledningsvis at gøre nogle bemærkninger om det lovgivningsmæssige grundlag.

Beboerforeningen Bryggegrupperne har over for nævnet gjort gældende, at der i medfør af miljøbeskyttelseslovens § 44, stk. 2, bør nedlægges forbud mod fortsat drift af kloralkalianlægget på Islands Brygge, da risikoen for en klorkatastrofe ikke kan afhjælpes.

Miljøbeskyttelseslovens § 44, stk. 1–3, er sålydende:

»§ 44. Medfører virksomheder, anlæg eller indretninger af de kategorier, der er optaget i bilaget til loven, forurening, som ikke skønnes at være uvæsentlig, kan kommunalbestyrelsen*) meddele påbud om foretagelse af afhjælpende foranstaltninger.

Stk. 2. Kan forureningen ikke afhjælpes, eller overtrædes påbud i medfør af stk. 1, kan kommunalbestyrelsen*) nedlægge forbud imod fortsat drift og eventuelt forlange virksomheden, anlægget eller indretningen fjernes.

Stk. 3. Medfører forureningen overhængende, alvorlig fare for sundheden, kan forbud umiddelbart nedlægges.«

Uanset at ordlyden af de citerede bestemmelser ikke – isoleret set – dækker spørgsmålet om påbud/forbud som følge af risici i forbindelse med et anlæg som det omhandlede, er nævnet af den opfattelse, at bestemmelsen regulerer den for nævnet indbragte sag. Dette skyldes, at miljøbeskyttelseslovens § 2 indeholder følgende bestemmelse:

»§ 2. Loven omfatter al virksomhed, som gennem udsendelse af faste, flydende eller luftformige stoffer, rystelser og støj kan medføre forurening af luften, jordbunden, vandløb, søer eller havet.

Stk. 2. Loven omfatter tillige virksomhed, som vedrører risikobetonede processer samt oplagringer og transport af stoffer med farlige egenskaber, således at driftsforstyrrelser eller uheld kan medføre nærliggende fare for forurening som nævnt i stk. 1.«

Dette betyder, at det, nævnet skal tage stilling til, er, om anlæggets placering og drift på grund af den risikobetonede proces medfører en sådan nærliggende fare (§ 2) for forurening, at den bør forbydes.

At de omtalte bestemmelser regulerer den foreliggende sag, understøttes af Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 204 af 1. maj 1984 om risikoen for større uheld i forbindelse med en række industrielle aktiviteter, jf. side 24 f.

Denne bekendtgørelse er udfærdiget i medfør af blandt andet miljøbeskyttelseslovens § 6. I medfør af denne bestemmelse kan miljøministeren med henblik på at forebygge forurening, hvor dette har større betydning for miljøbeskyttelsen, blandt andet fastsætte regler om risikobetonede processer samt oplagringer og transport af stoffer med farlige egenskaber (§ 6, nr. 6). I risikobekendtgørelsens § 14 er det bestemt, at forebyggelse af større uheld, som kan opstå i forbindelse med en række industrielle aktiviteter, samt begrænsning af følgerne for mennesker og miljø (bekendtgørelsens § 1) skal reguleres i medfør af miljøbeskyttelseslovens § 44.

Hvad angår det således gældende regelgrundlag, finder Miljøankenævnet anledning til at bemærke, at den vurdering, nævnet skal foretage i en sag som den foreliggende, rummer sådanne aspekter, at vurderingsgrundlaget i nogen grad afviger fra det vurderingsgrundlag, nævnet – og andre miljømyndighe-

*) Fra 1. januar 1987: tilsynsmyndigheden.